

The Holy See

ALLOCUTIO IOANNIS PP. XXIII

***CUM QUARTAE SESSIONIS LABORES INCOHABANTUR COMMISSIONIS CENTRALIS
CONCILIO OECUMENICO VATICANO SECUNDO APPURANDO****

Die XX Febrarii mensis a. 1962

Venerabiles Fratres ac dilecti filii,

In alternis humanae vitae vicibus, eventuum initium et exitus, sive ad singulos sive ad societatem communitatemque spectantia, praecipuam semper animi attentionem ad se convertunt ; eaque Ecclesia maternis auspiciis precibusque communire consuevit. Hanc ob rem iucundum fuit Nobis tres superiore tempore actas sessiones Commissionis Supremae, quae Oecumenicum Concilium Vaticanum secundum praeparat, verbis Nostris absolvere, quae una simili epitome essent atque hortamentum exhiberent.

Huius autem quarti id genus consessus exordium — ut iam alias feeimus — distinguere et bonis omnibus prosequi malumus.

Cum ab allocutione, quam die vicesima tertia elapsi mensis Ianuarii vobis habuimus, parum temporis decurrerit, animi Nostris sensum effuse et abundanter promere — quod quidem summopere Nos delectaret — Nobis non sumimus. Satis Nobis est submissee et simpliciter animadvertere illud, quod veluti nota et figura est terrestris hominum vitae, immo ipsius Ecclesiae. Intelligimus necessitatem mutabilis motus et peregrinationis, qua impellente in occursum obviam veniunt multi : proficiscitur alter intempestivus, alter tempestivus advenit.

Ex quo vos postremum hic congregatos vidimus, tres Sacri Collegii atque Supremae huius Commissionis Purpurati Patres e terrestri vita discesserunt : desideratissimi enim nos dereliquerunt Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Caietanus Cicognani, Theodosius Clemens de Gouveia, et Aloisius Iosephus Mueuch.

Perillustrium horum Ecclesiae filiorum mors, quorum integra vita tot praestitit meritis, et indefatigata opera, huic Apostolicae Sedis ministerio addicta, tanti existimanda est, mentes nostras aegritudine maestitiaque afficit; at id meminisse iubet, quam incerta mutabilisque sit communis hominum condicio, cui nostra in terris est obnoxia vita : haec enim nihil aliud est, quam per terrestres exsilii vicissitudines in caelum tendere.

Quod autem ad dilectos illos Filios Nostros attinet, suavem spem fovemus, eos peracti laboris iustissimum praemium in superno regno iam assecutos esse, eosdemque ex illis caelestis beatitudinis sedibus, ubi nos praecesserunt in signo fidei, suas ad Deum Patrem omnipotentem preces nostris plane coniungere, ut gratiae suae ope laboris vestros, ad quos nunc aggredimini, uberi fructu ditet. Hac in animorum societate, quam cum defunctis fratribus habemus, admirabilis prorsus oculis Nostris observatur visio : terra scilicet cum caelorum regno consociatur ad istius sessionis felices prosperandos exitus.

Quodsi obitus trium e Collegis vestris maestitiam quandam hodiernae sessioni infert, haec tamen aliquo modo levatur, eo quod omnes valde gaudemus, dilectum Filium Nostrum Stephanum Cardinalem Wyszynski inter nos praesentem adesse. Est nobis eius adventus etiam gratior, quod hac oblata occasione celsitatem nobilitatemque animi sui testatus est eximio munere, quod magni pendimus. Etenim huc adveniens veluti materni risus delicias Virginis Mariae a Czestochowa attulit. O Virginem Nigram, quam habemus carissimam ! A iuvenilibus annis ea est Nobis admodum coniuncta eiusque venerandam imaginem semper apud Nos pio cum honore servamus.

Quod dignissimus hic Praeses sacrorum Antistitum Poloniae, qua est humanitate et observantia, egit, in mentem revocat alterum egregie factum, quod animum Nostrum blande permovit ; cum enim die quarta Novembris proxime praeteriti in Petriana Basilica octogesimus natalis Vicarii Christi in terris sollemniter commemoraretur, eodem die eademque hora sacri Pastores Poloniae, in templo Claromontano, Virgini Mariae se devoverunt, eius apud Filium Divinum deprecationem implorantes, ut millesimus annus prope transactus a Fide Catholica in nobilissimam illam Nationem invecta aequo pietatis obsequio populique frequentia celebraretur. Animum Nostrum adhuc suaviter permulcent verba illa, quibus iidem se devoverunt ; quae quidem verba sacros Antistites plane addecent, atque apprime consentanea videntur huic tempori, quo ad apparandum Oecumenicum Concilium omnes ex omnibus terrarum orbis partibus, coniunctis viribus, intenti sumus.

Benignissimo igitur vultu suo Deipara Virgo vos respiciat, venerabiles Fratres ac dilecti filii, ac celebrandarum sessionum decursu laboribus vestris semper propitia adsit. Ad Ipsam supplices confugiamus, ab eaque auxilia ac praesidia omnia, quibus indigemus, fidenti animo expectemus. Siquidem hac una adducti causa coetum hodiernum inivimus, ut nempe Dei gloriam eiusque regni adventum in terris promoveamus ; ac nihil aliud spectant labores Nostri, quam ut valeamus parare Domino plebem perfectam, quae quidem prima suscepti Romani Pontificatus propositi Nostra fuerunt.

Pignus caelestis patrocinii, quod a Maria Virgine praestolamur, esto Apostolica Benedictio, quam vobis singulis universis et operi vestro effusa caritate impertimus.

*A.A.S., vol. LIV (1962), n. 3, pp. 164-166.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana